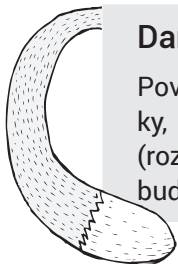

Nahlédnutí do literární dílny

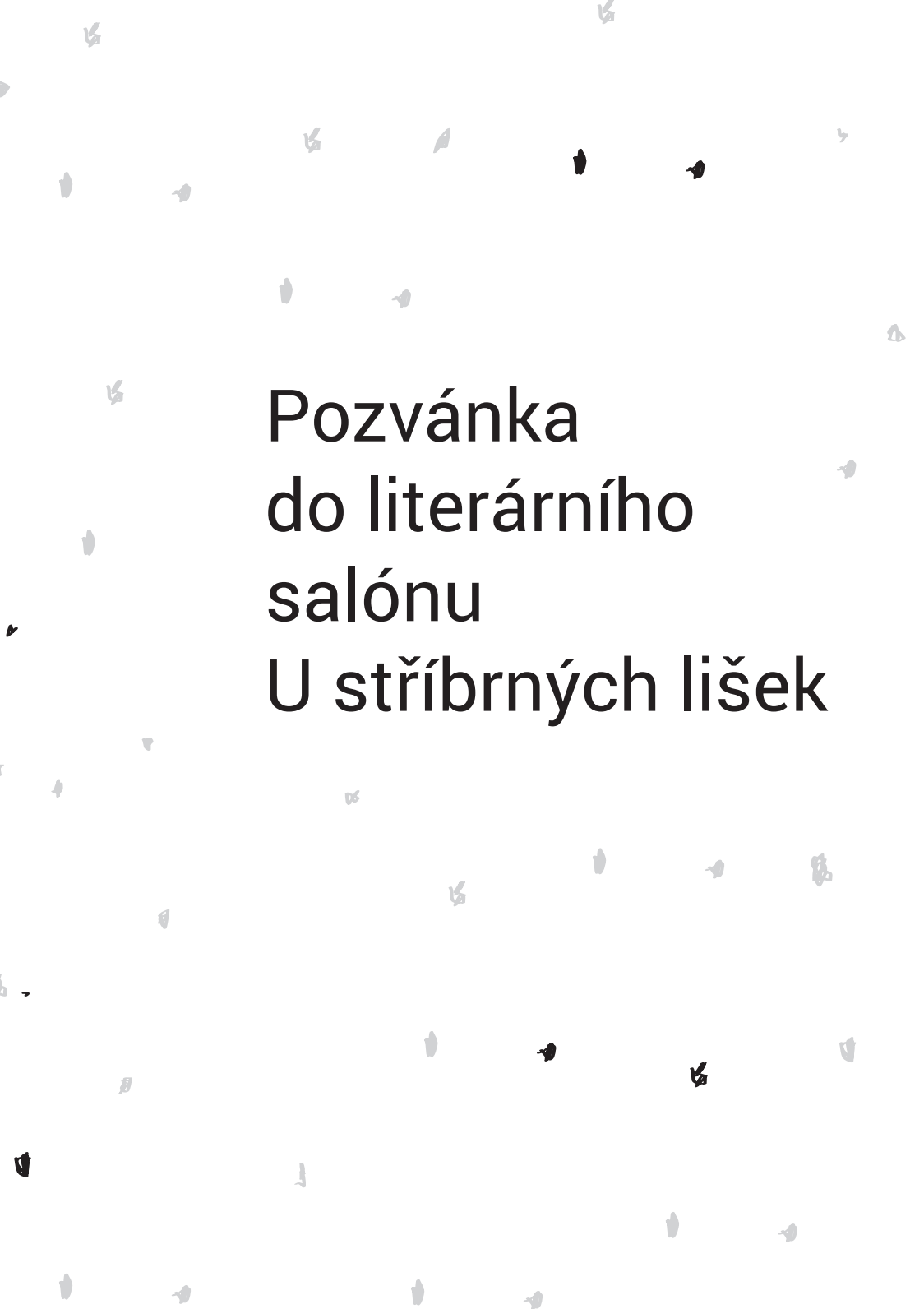
Daniela Fischerová

Povídává stará paní, máma jedné dcery, babička jedné vnučky, žena stále téhož muže, spisovatelka, náruživá pančelka (rozuměj učitelka, lektorka a vypravěčka), Vodnářka zaujatá buddhismem a neverbální komunikací.

Milí kolegové vypravěči,

děkuji, že se smím účastnit na této vaší knize. A hned se omlouvám, že vám budu dávat nevyžádané rady, které možná nepotřebujete, protože jste na to přišli sami. Nejsem ani chytřejší, ani nadanější nežli vy, a jediné, čím můžu přispět, je dvacetiletá zkušenost pedagogická. Když se tady začínalo učit takzvané tvůrčí psaní, všichni jsme si hledali vlastní cesty, neexistovala žádná skripta a my jsme se učili učit pokusem a omylem. Dovolte mi podělit se s vámi o pár poznatků, ke kterým jsem za oněch dvacet let došla. A o dlouhou řadu výroků, které mi dobře posloužily a které vyřkli lidé bystřejší nežli já.

„Kdykoli mě navštíví inspirace, zastihne mě při malování,“ řekl malíř Pablo Picasso. Čekat na inspiraci je iluze. Ona občas doopravdy přijde, ale člověk si ji musí tvrdě vysloužit. **„Často se mě ptají, jak se člověk stane spisovatelem. Je to velmi jednoduché: psáním,“** píše William Saroyan. Staří Římané měli heslo: **Kovář se ková kovááním** (Fabricando faber fit). A stejně lze říct: spisovatele dělá spisovatelem samotné psaní, malíře dělá malířem malování a skladatele skládání. **„Scénář není to, co nás napadne,**

Pozvánka
do literárního
salónu
U stříbrných lišek

Jitka jede

Když moji kamarádku Jitku rozzlobí rodina nebo celý svět a ona se cítí osamělá, posadí se na kteroukoliv tramvaj a jede. Na konečnou, tam přejde do jiného vozu a jede zase zpět. Třeba i opakovaně, podle potřeby. Nečiní tak proto, že by jí v zimě scházelo teplo nebo přístřeší za deště. Ona se jen potřebuje dostatečně osvěžit na duchu a pročistit si hlavu. A k tomuto účelu je právě tramvaj ten nejlepší vynález. Pluje si tiše po kolejích, neruší, člověk se v ní cítí v bezpečí a hlavně může z jejích oken vidět mnoho zajímavého.

Tak například si může ověřit, jak skutečně vypadají ulice, o jejichž existenci věděl jen podle názvu, a může si prohlédnout kdejaký poutač. Zjistí, že téměř všichni muži opět nosí vousy různého stříhu tak, jak je nosili jejich pradědečkové. A také zjistí to, že ženy, od mladých děvčátek až po ty zralé, mají dlouhé rozpuštěné vlasy, takže vypadají všechny jako krásné víly. V tramvaji lze poslouchat rozhovor lidí kolem sebe a v tom nicnedělání si vymýšlet různá přání. Já bych si například pošetile přála, aby se u mne zase jednou zastavil revizor a řekl: „Vaši jízdenku, prosím.“ S líbezným úsměvem bych mu ukázala občanku – jako že už léta platit nemusím. On by pak překvapeně pronesl: „Děkuji, madam.“ a postoupil by dále do vozu revidovat mladíky. To se mi ale už nikdy nemůže přihodit, protože, mezi námi, ukažte mi revizora, který by neměl dostatečný přehled o tom, jaké věkové kategorie mu v té jeho tramvaji sedí!

Ale zpět k mé kamarádce, která používá tramvaj jako osvěžovač na duchu. Je to osoba dosti korpulentní, zvláště v dolních partiích,